

Danilov značaj; bil sem toraj pozoren (pazljiv). — Ko Danilo to zapazi, zapusti mene in se pridruži mojemu bratu.

Zastonj je bilo vse moje bratovsko opominovanje in svarjenje! — malo časa je minulo in bila sta nerazdružljiva prijatla.

Cesar sem se od začetka bal, to se je le prehitro spolnilo. Ni še minulo leto in dan, in že je bil moj brat Konstantin zastran slabega zadržanja in družih vojniških prestopkov v britko žalost mojo in očetovo v drug regiment prestavljen; — edino sivi glavi svojega občeljubljenega očeta je imel se zahvaliti, da ni bil ojestrejši kaznovan. — Ta dogodka je zlo ranila serce mojega očeta in od tega časa so pričeli žalosti bolehati.

(Dalje sledi.)

Novičar iz raznih krajev.

Vendar je le res, da morajo vsi časniki, za ktere je odrajtovati kavcio, od novega leta 1858 štempljani biti. Presvitli Cesar namreč z ukazom od 23. septembra t. l. velévajo to za vse časnike, za ktere je kavcia odrajtovati in kateri vsaki dan ali saj enkrat v tednu izhajajo. Štempelj za vsak iztisek bo znesel 1 kr. Če pa enega dne glavni list časnika ne pride, ampak samo večerni, zadene štempelj ta list. Štempelj mora urednika na papir pritisniti, preden pride v tisek, in to na prvi strani. Štempelj za oznanila v časnikih poskoči od 10 kr. na 15 kr. po novem letu. Te cesarske odločbe dobé prvi dan mesca januarja 1858 svojo veljavnost. — Drug cesarski patent od 21. pr. m. naznanja, da ostanejo cesarski davki za leto 1858 taki, kakršni so bili za to leto razpisani. Cesar pa si pridržijo, jih, če bi treba bilo, med letom premeniti. — Hiša za avstrijske romarje v Jeruzalemu bo, kakor časniki pišejo, skoraj dodelana in prihodnje leto bodo romarji že ondi stanovati mogli. — Najnoveje novice iz Italijanskega razjasnujejo nesreče, ktere so v poslednjem „Novičarju“ omenjene povodni vzrokovale. V cesarski Italiji so največ terpeli v okolici Pavie, Lodi, Kreme, Mantove, in še vedno dohajajo žalostinke iz téh krajev. To nesrečo zvediti, je Nj. c. k. visokost, cesarjev brat, nadvojvoda Ferdinand Maximilian, brez odloga šel kraje povodni obiskat in ubogim prebivavcom z mnogimi darili v dnarjih pomagat. — Stiska v kupčijskih razmerah še vedno ni zmanjšana. V Evropi kakor v Ameriki je še zmiraj od kantov brati, in marsiktero kupčijsko započetje je tu kakor tam na beraški palici, ko je pred kratkem še, ne le glavo ponosno nosilo, ampak tudi mnogim ljudem zaslužek in živež dajalo. — V Vratislavi v pruski Silezii se je pred kratkem nesreča primerila, da sta se zvečer dva stebra v cerkvi sv. Elizabete poderla in z njima nekaj obočja. 19. t. m. so imeli namen, 600-létno obletnico te cerkve obhajati. Ena najkrasnejih cerkvá némških dežel je to. — Na Francozkem je slavní mož umrl, general Cavaignac (Kávenjak). Bil je, preden je sedanji cesar Napoleon vlado tadanje republike prevzel, predsednik francoske republike. Obžaluje ga francoski narod kot izvrstnega politikarja, kot generala, katerih ima deželá malo, in sploh možá, ktereга bistri um in hrabrost je v prekucijskem letu 1848 beržeje razkačene glave pomiril, in to brez presilnih bojov, kakor se je nadjati bilo. Stranka republikancov na Francozkem je v njem največ zgubila. — Francozki časniki donašajo novice, da začénja tudi francoska vlada nekoliko odjenjevati, kar zadeva zedinjenje Moldave in Valahije. — Da so Angleži mesto Delhi osvojili, smo že povedali; angležki časnikarji se nadjajo, da bo s tém žila cele vstaje podvezana. — Naklepa zoper serbsko sedanjo vlado smo že večkrat omenili in ne davno

tudi povedali, da bivši serbski knez Miloš Obrenović nič ni bil v to zapleten. „Serbske Novine“ pišejo pa o tem: Iz preiskovanja hudodelstva je jasno, da so zarotniki v prekucijski namen od kneza Miloša podkupljeni bili. Ta časnik mora že vediti, ker je misliti, da je vladen list. Ali je pa dalje verjeti ali ne, da so zarotniki namen imeli, Moldovo, Valahijo, Serbijo, Černo goro v eno republiko skovati, še par družih kraljestev iz sedanjih turških dežel vstrojiti, ne vémo še nič gotovega. — Brati je, da bo 18. decembra, ko bodo cesarjev god obhajali, v Petrogradu ukaz zastran oprosténja rusovskih služnih izdan. Po tem ukazu ne bodo rusovski kmetje zemlje več, kakor dozdaj, v najému imeli, ampak kakor lastniki jo bodo mogli obdelovati. Nekteri posestniki so že po svoji lastni volji storili, kar je v namenu vlade. — Omer paša, sedanji bagdaski poglavar, je menda že na svojem mestu. Šel je z dvema regimentoma péšcov iz Carigrada v Azijo. — Iz Turškega, zlasti iz Bosne, je veliko žalostink slišati, da imajo kristjani še vedno preganjanja in zatiranja po Turškem terpeti, brez da bi se mogli pomoči od kod nadjati. — Kako nevarno je v hrame hoditi, v katerih je novo vino (mošt) spravljeno, je „Novičar“ pred nekimi tedni prigodbo iz Ogerskega povedal. Danes ima priložnost, enako povedati, ktera se je na Nemškem prigodila. V mestu Dürkheim so namreč imeli delavci v vinskem hramu opraviti. Vinski hlip (ogelno-kislina) jih je omamil. Eden njih je poginil in tudi oni, kateri so hotli pomagati, so mogli po večkratnih poskušnjah, pogrešanega rešiti, smertno nevarnost prestati. Letošnje vina so sploh močne, in kolikor močnejše je novo vino, toliko več ogelno-kislina (omamijočega hlipa) oddaja, kolikor več pa o vrenji mošt té oddaja, toliko večja je nevarnost za té, katerim je v tacih hramih opraviti in muditi se.

Izgledi poezije slovenske v narečji Varaždinsko-Zagrebskem.

(Dalje.)

Od gizdavca.

Ni norosti od gizdosti
Najti vekše na svetu,
Ar v gizdosti postavljeni
Prez razuma vse tepu;
Štimaju se za naj vekše,
Druge drže vse za menjše,
Samí pak su lebud što. *)

Slep i gluh se napuhava
Kakti da bi ne bil on,
Za kojega vse košarje
Je vre zdavna zvonil zvon,
Podstupi se žlaburiti,
I pošten obraz blatiti,
Ki bi moral mučati.

V toj norosti on je človek,
Ki se drži takvoga,
Da mu para vu orsagu
Ni je nigder nikoga,
Ter to vendar on je človek,
Ki je vnogek bil obojek,
S špotom vsigder odpravljen.

Ar znano je, da obutelj
Jedna vu te brisala,
Ono blato ližeš jošce,
Da b' te samo vuzela,
Ter smeš vendar govoriti,
Ki bi moral tiho biti,
Buduč da je znano vsem.

*) Lébud što, to je, za nič; govori se, postavimo, ov človek je za lebud i što; bolj redko se sliši: lebud i kaj; to je: ta človek ni za nič; on ni nič.

Pogovori vredništva. Zastran „Glasnika“ nam od raznih strani dohajajo tako različni dopisi, da nam častiti gospodje dopisniki ne bojo za zló vzeli, ako tako nasprotnih misel ne natisnemo, zakaj, če bi belo rekli, bi mogli tudi černo reči, in potem bi ne bilo odgovorov, ugovorov i. t. d. ne konca ne kraja. Dajmo, da se v tretjič začne lepoznanški list in recimo mu „dobro došel“ — vse drugo se bo dalo v njegovih listih obširno pretrresti.